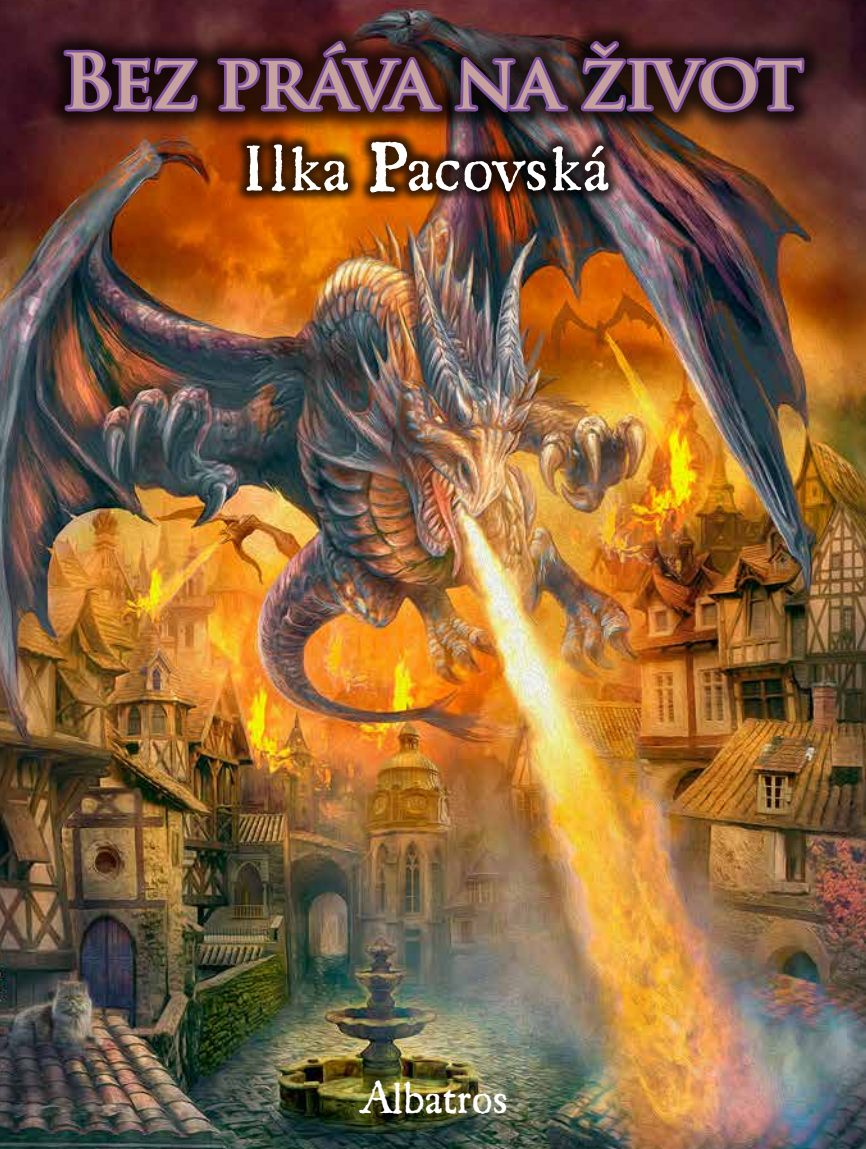

SEDMÝ SMYSL

BEZ PRÁVA NA ŽIVOT

Ilka Pacovská

Albatros

Bez práva na život

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ilka Pacovská

Bez práva na život – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Sedmý smysl

BEZ PRÁVA NA ŽIVOT

Bez práva na život

ILKA PACOVSKÁ

Ilustroval Jan Patrik Krásný

Albatros

1. díl – Ostrov zasvěcení
2. díl – Smrt kouzelného džina
3. díl – Únosce draků
4. díl – Vrať drakovi, co je jeho
5. díl – Průvodce ztracených
6. díl – Otrocká krása
7. díl – Zlodějíček z pátých hradeb
8. díl – Dračí cejch

© Ilka Pacovská, 2015

Illustrations © Jan Patrik Krásný, 2015

ISBN tištěné verze 978-80-00-04101-8

ISBN e-knihy 978-80-00-05595-4 (1. zveřejnění, 2019)

Nečaruj!

Tohle, Terezo, nedělej! Kolikrát ti to mám opakovat?!“

„Hanku překvapilo, jak zní Vronův hlas rozčileně a přísně. Přitom malá Terezka nedělala nic jiného, než že si vypomáhala při pletení věnečku z květin magií tam, kde na zaplétání její nešikovné prstíky nestačily. Hanka pohlédla na přítele s tichou výčitkou. Vron se ale ještě víc zachmuřil a nespokojeně potřásl hlavou.

„Nejlepší by bylo, kdyby svou magii nepoužívala vůbec,“ prohodil nerudně směrem k Hance poté, co zaregistroval její nesouhlasný pohled.

Podivná nálada se Vrona držela už od chvíle, kdy holčička svým úžasným kouzlem přetrhla pouto mezi jednorožcem a člověkem a zachránila tím P'ujiba před neradostným údělem vyvržence. Po jejím zásahu se mohl mladý jednorožec vrátit zpět do stáda ke své rodině. Jednorožci Terezce na oplátku pomohli vyrovnat se s deficitem magie a překonat trauma, se kterým se potýkala po ztrátě svých rodičů. Jako zázrakem znovu začala mluvit a také se zdálo, že v ní ona příhoda probudila netušené schopnosti sedmého smyslu. Rozhodně ho nyní Terezka používala stejně často, jako člo-

věk používá oči nebo uši. Bylo nad slunce jasnější, že dostala do vínků mimořádnou magickou vnímavost.

„Možná bys ji měl vzít na Ostrov volby už letos,“ navrhla Hanka jednou večer Vronovi, když se šli posadit před srub, aby poslouchali ptáky a hledali na obloze první hvězdy.

Zavrtěl hlavou. „Ještě je brzo. Především se potřebuje naučit číst a psát. A taky základy matematiky. A musí umět kontrolovat využívání energie.“

„Je neuvěřitelně nadaná,“ rozzářily se Hance oči nadšením.

„Buď tak hodná a přestaň ji podporovat v jejím zahrávání si s kouzly. V normálním životě by se měla umět obejít bez magie. Jestli to nedokáže, koleduje si o trable.“

„Ale, Vrone, nebuď přece morous a dopřej jí trochu radosti.“

„Radovat se může i bez kouzlení.“

„Nejsi na ni zbytečně přísný? Vždyť o nic nejde. Jenom si hraje.“

„Magie není žádná hra.“

„Copak to necítíš? Zakazovat Terezce používat sedmý smysl je stejné, jako kdybys po ní chtěl, aby chodila se zavřenýma očima nebo zacpanýma ušima. Má magii v krvi.“

„No právě,“ zachmuřil se muž a odmlčel se.

Zpočátku doufala, že Vrona jeho divná nálada za den za dva přejde, ale mýlila se. Usmíval se jen v okamžiku, kdy dával Terezce dobrou noc. Důvěřivě ho objala ručičkami kolem krku a blaženě k němu přitiskla svou tvář. Hanku rozčilovalo, že nedokáže odhalit, co jejího přítele trápí. Neodpovídal ani na přímé, ani na nepřímé otázky. Stálo ji hodně úsilí, aby se s ním kvůli tomu nehádala před Terezkou. Holčička na rozdíl od Vrona vypadala šťastně. Zvědavě zkoumala svět kolem sebe a ochotně se učila všechno nové.

Akorát jednou se na Hanku rozzlobila. To když zjistila, že se vrací z výletu od svých čtyřnohých rodičů. Marně jí dívka vysvětlovala, že u nich byla jen na skok, aby Svátovi předala sazeničku zvláštního stromu, který má dělat společnost vzrostlému velikánovi v Pasteku.

„A kdy vezmeš na návštěvu k jednorožcům mě?“ žadonila Tereзка každý den, sotva se probudila.

„Vydrž, sestřičko,“ smála se Hanka její nedočkavosti, „ještě mě svazují školní povinnosti. Ale hned jak přijdou prázdniny, vyrazíme spolu za P’ujibem.“

„P’ujibo je ten nejkrásnější jednorožec na světě,“ toužebně vzdychla Tereзка.

„Však se dočkáš. Uvidíš celou jeho rodinu.“

„Když já nechci čekat, chci je vidět hned.“

Od chvíle, co se holčička zbavila svého psychického bloku a znovu začala mluvit, si Hanka občas říkala, že její mlčení mělo něco do sebe. Stále se opakující diskuse s malou holčkou sváděly člověka k tomu, aby odsekl něco ve smyslu „dej už pokoj“ nebo „tohle jsem ti přece říkala nejmíň stokrát“.

„Buď trpělivější a neodbývej ji,“ napomenul Hanku Sváťa, když kamarádku přistihl, jak se na Terezku utrhuje. „Nezapomeň, že ta malá přišla o rodiče. Potřebuje teď spoustu lásky a pochopení, aby z ní vyrostl vyrovnaný člověk.“

„No jo, náš pan Chytřej spolknul všechnu moudrost světa,“ zamračila se na kamaráda, ale vzápětí se její nerudnost rozbila o Svátův nakažlivý úsměv.

„Promiň, že jsem se snažil poučovat jednu z nejchytřejších ženskejch, co znám,“ řekl a v očích mu svítily šibalské jiskřičky. V tom okamžiku si Hanka uvědomila, že se v něčem začíná podobat svému bratru Rafanovi.

„Hm, zatím moc ženskejch neznáš, takže to těžko můžu brát jako poklonu,“ odsekla s nadhledem Hanka a snažila se aspoň navenek zachovat vážnou tvář.

Sváťa přimhouřil oči a raději změnil téma hovoru: „Hele, co kdybychom ten sobotní oběd u Zachariáše přehodili na neděli? V sobotu bych s sebou totiž nemohl vzít Aničku.“

„Proč ne, neděle se hodí stejně dobře jako sobota,“ souhlasila Hanka. „Co asi tvoje sestřička řekne na to, že její kamarádka najednou mluví?“

„Už jsem jí tuhle novinku oznámil. Nemůže se dočkat, až se s Terezkou uvidí. Asi by mi neodpustila, kdybych ji sem s sebou nevzal.“

„Chápu. Ale jsem vážně zvědavá, jak se teď holky dokážou dohodnout. Zajdu za Zachariášem, aby přípravy o den posunul. A dám vědět Rafovi,“ usmála se Hanka.

V neděli se do Kouzelných zahrad dostavil nejen Sváťa s Aničkou, ale i Rafan s Andělou. Byl nádherný slunečný den, proto se rozhodli najíst venku v zahradě, podobně jako další hosté Zachariášova hotelu. Obě holčičky si spolu okamžitě začaly hrát a žádný z dalších hostů je nezajímal. K plné spokojenosti jim dostačovaly květiny na zahradě, písek na cestičce a pár kamínků.

„Miluju neděli. Nikdo na mě neřve: Makej! Makej! Všude klid. Společnost přátel, skvělé jídlo na dosah... Co víc si člověk může přát,“ spokojeně se rozhlížel Rafan, když dojedli.

Anděla se zavrtěla, olízla si rty a trochu nesměle se zeptala: „Hele, nevadilo by vám, kdybych se na květen a červen nastěhovala s Rafem do stromového domku tady v zahradách?“

„Mně určitě ne,“ odpověděl Sváťa bez rozmýšlení, „stejně do konce školního roku bydlím v Pasteku.“

Všichni se tázavě otočili na Hanku. Byli zvědaví, zda její předsudky proti Pohromakově rodině, ke které Anděla patřila, nebudou na překážku rozhodnutí. Nebyli si jistí, jestli

unese představu, že se Anděla Pohromaková bude roztahovat v domku, který byl dlouhá léta jejím domovem.

Hanka je však překvapila. Trochu poťouchle si na pár vteřin vychutnala jejich opatrné pohledy a pak se zasmála.

„Jasně že ne. Klidně se nastěhuj. A vezmi si moji ložnici, ta je nejlepší.“

„Díky,“ usmála se Anděla vděčně.

„Pojď, dojdeme ještě pro studené pití,“ klepl Rafan Hanku do ramene a kývl hlavou směrem k budově.

Jakmile byli z doslechu, vzal kamarádku za loket. Otočila se k němu a zjistila, že jeho bezstarostný výraz zmizel.

„Poslyš, neděje se tu něco zvláštního?“ zeptal se.

„Proč myslíš?“ zarazila se. Všude vládl ničím nerušený klid, oběd proběhl v pohodě, nechápala, co se jejímu kamarádovi nezdá.

„Vron se tváří, jako by spolkl ježka, a šušká si se Zachariášem.“

„Jo, v tomhle máš pravdu. Vron je poslední dobou nějaký nesvůj. Asi má starosti s tím svým projektem na pomoc chudým nadaným dětem.“

„To ti řekl?“

„Ne. Vůbec mi na otázky neodpovídá.“

Rafan se zarazil a zahleděl se do prázdna. Hanka se polekala. Tenhle neosobní výraz jeho tváře ji pokaždé zneklidnil. Jak ho znala, hlavou se mu právě honily útržky varovných obrazů z budoucnosti. Neměla jeho vize ráda, obvykle věštily nepříjemné trable.

Netrvalo dlouho a Rafan se zprudka nadechl. Bezděčně si promnul oči.

„Co je?“ vyzvídala Hanka opatrně.

„Měli byste se co nejdřív odstěhovat pryč z Vronova srubu. Aby se vám tam něco nepříhodilo.“

„Cos viděl?“

„Oheň. Asi požár.“

„Víš co, nekaz mi dnešní krásné odpoledne. Slibuju, že si nebudeme hrát s křesadlem.“

Rafan chvilku vypadal, že bude Hanku nabádat, aby varování nebrala na lehkou váhu, ale nakonec jen vzdychl a řekl: „No dobrá. Pojďme pro to pítí.“

I když se znovu o možném nebezpečí ani slůvkem nezmnínil, podařilo se mu Hanku znervóznit. Několikrát se přistihla, jak přemýšlí o ohni. Mohl by vzniknout samovolně? Nebo snad Terezčinou zásluhou? Skoro se na Rafana zlobila, že odpověděl na její zvědavé otázky. K čemu jeho vize jsou, když ani nenaznačí, odkud pohroma přijde?

V pondělí musela do školy na další individuální hodinu v oboru směřování magie. Konečně se jí podařilo odsunout z mysli Rafanovy varovné řeči a věnovat se tomu, co ji zajímalo. Jemná práce s magií byla při výrobě amuletů důležitá. Hanka cítila, že má v tomhle směru mnoho co dohánět. Zatím magii používala spíš jako sílu a zbraň. Pracovat s ní úsporně a jemně bylo složitější, než si představovala. Pastecký profesor Teuklin ji učil, jak využívat magii v kouzlu neviditelnosti. Nikdy pořádně nezvládla ani základy. Hlavně kvůli tomu, že jí jemná a trpělivá práce se sedmým smyslem dělala potíže. Měla v povaze dračí razanci a netrpělivost, ale byla rozhodnutá se s tím poprat a naučit se ovládat.

Do srubu se vrátila ve výborné náladě. Vron právě Terezku učil písmenka, takže holčička uvítala Hančin příchod jako vysvobození z nudné činnosti.

Vronovi bylo jasné, že s výukou je konec. S povzdechem schoval pomůcky a poslal obě ven. Terezka se hned hnala na květinovou louku, aby Hance i sobě upletla čerstvý věneček z květů. Po obědě zatáhla Hanku k potoku a došlo na její nejoblíbenější činnost – stavění rybníčků. Zdálo se, že Terezku takhle blátivá zábava nikdy neomrzí.

Hanka ji načapala, jak i při téhle činnosti používá magii. Tvarovala hráze, nutila vodu, aby proudila postavenými kanály, aby tekla do kopce a pak malým vodopádem zpět. Přemýšlela, jestli holčičku nemá napomenout, ale všechno probíhalo tak přirozeně a neškodně, že se rozhodla Terezce nekazit hru.

Vtom se jí za zády vynořil Vron.

„Teri, copak tam děláš? Už jsem ti přece říkal, že při hraní se magie používat nemá.“

„Ale já ji nutně potřebovala,“ bránila se holčička.

„Můžeš stavět normální rybníčky? Bez vodopádů?! Tohle už nedělej!“

„Opravdu nesmím?“

„Opravdu nesmíš.“

Terezka ukřivděně rozkopala hráze. Hanka se na Vrona taky zamračila, ale nic neřekla. Hádat se s ním na tohle téma nemělo cenu.

„Možná bys měla vzít Terezku k jednorožcům už teď,“ řekl najednou její přítel a jeho hlas zněl smutně a unaveně.

„Ale vždyť mám ještě několikrát týdně vyučování. A prázdniny jsou málem za dveřmi,“ podívala se na Vrona, jako by se ptala, co ho to najednou napadlo.

„Klidně tě u profesorů omluvím.“

„Vrone, co se děje? Něco mi tajíš?“

„Zatím se neděje vůbec nic. Ale tys výlet Terezce slíbila.“

„Ano, slíbila. Ale hned teď? Proč takový spěch?“

„Neptej se. Prostě ji vezmi ke svým rodičům a hezky si společný výlet užijte.“

Hanka cítila, že má její přítel ke své žádosti vážný důvod. Ale dost ji vytáčelo, že jí ho nechce prozradit. A neméně ji rozčilovalo, že jí vůbec nedochází, oč se může jednat.

„Ve středu mám hodinu s profesorem Rohanem, takže bych mohla s Terkou ke stádu vyrazit dejme tomu ve čtvr-

tek,“ hledala Hanka nejbližší možný termín pro výlet. „Co ty na to? Vyhovuje?“

„No... Snad ano,“ souhlasil muž váhavě a sledoval Terezku, jak se snaží v blátě co nejvíc umazat.

Bylo nad slunce jasnější, že tohle provádí holčička Vronovi na truc. Moc dobře věděla, jak nerad ji vidí špinavou od hlavy k patě. Tentokrát se ale Terezka žádné reakce z jeho strany nedočkala. Než je opustil, prohodil pouze: „A umyjte se, než se vrátíte domů.“ Ani nezvýšil hlas. Terezku najednou přestalo bavit brouzdání se blátem a zamířila k Hance.

„Máš mě ráda?“ dívala se na ni velkýma důvěřivýma očima.

„To víš, že ano,“ vzala zablácenou holčičku do náruče, i když věděla, že následná očista bude kvůli tomu mnohem náročnější.

„Táta se na mě zlobí...“ prohlásila tiše.

„Ale jdi ty. On tě má rád. Jen ho mrzí, když neposloucháš.“

„Já už budu poslouchat.“

Možná tak do dnešního večera, pomyslela si Hanka, ale nahlas její slib nekomentovala.

„Půjdeme se umýt?“ navrhla sama Terezka.

„No, myslím, že to velice nutně potřebujeme,“ zasmála se Hanka, když holčičku pustila a koukla se na sebe.

Mytí se neobešlo bez cákání a spousty legrace. Přesto si Hanka nemohla nevšimnout magického zavlnění. Někdo v jejich blízkosti otevřel bránu. Asi přišla návštěva. Zvědavě zamířila spolu s holčičkou ke srubu. Překvapeně sledovala neznámého člověka, jak mluví s Vronem a něco mu předává. Než došly blíž, návštěvník se rozloučil a odešel.

„Kdo to byl?“ zajímalo Hanku.

„Doručovatel.“

„A co ti doručil?“

Vron v ruce svíral svitek s pečeti ochránců.

„Proč si s tebou dopisují tak oficiálně?“ podivila se Hanka. „O co jde?“

Vron pokrčil rameny. Nejevil sebemenší chuť dopis rozpečetít. Pár vteřin hleděl na Hanku a Terezku, jako by se nemohl rozhodnout, co odpovědět.

„Možná byste se měly k jednorožcům vypravit už dnes,“ pronesl nakonec tiše, ale rozhodně.

Hanka nadzdvihla obočí a Terezka se celá rozzářila: „Ano, ano, ano, půjdeme za nimi hned teď.“ A běžela Vrona obejmout.

„Nejdřív pojdte dovnitř, zabalíte si pár věcí a já udělám večeři,“ vzal holčičku do náruče a Hanka by přísahala, že se mu v očích zaleskly slzy.

„Ani se nepodíváš, co ti ochránci píšou?“ podivila se, když její přítel hodil zapečetěný svitek na polici.

„Korespondence má čas. Přečtu si ji večer,“ mávl rukou a ohřál směs masa a zeleniny, kterou si Hanka s Terezkou balily do tenkých, nasucho upečených placek.

„Musím si vzít s sebou panenku,“ vystřelila holčička od stolu, sotva dojedla.

Hanka se tázavě zadívala na Vrona.

„Ve škole tě omluvím. A u toho tvýho trpasličího profesora taky,“ řekl potichu. Nezdálo se, že by měl v úmyslu cokoli vysvětlovat.

„Jsem už velká holka, mohl bys mi říct pravdu,“ zkusila z něj vymáčkout aspoň nějakou informaci.

„Nač si kazit náladu... Před pravdou stejně neutečeme. Raději si užijte výlet v klidu.“

„Jak mám být, sakra, v klidu, když vím, že mě úmyslně držíš v nevědomosti?!“

„Být naštvaná je daleko lepší varianta než se trápit, věř mi.“

„Tu tvoji dospěláckou ohleduplnost fakt nesnáším!“

„A pozdravuj ode mě R'íhana.“

Terezka přihopkala zpět ke stolu. Hance podala vak s hračkami a Vronovi se vyšplhala do náruče.

„Jsi můj nejlepší a nejhodnější táta,“ objala ho kolem krku.

„Nejsem tvůj opravdový táta. Jenom jsem tě adoptoval, to je trochu rozdíl, Terezko.“

„Pro mě jsi a vždycky budeš jediný táta, kterého mám ráda.“

Vron si odkašlal, polkl a rychle změnil téma: „Až přijдете k jednorožcům, chovej se slušně, hezky je pozdrav a za všechno poděkuj. Ať si o tobě nemyslí, že patříš mezi nezdvoračky.“

„A nemůžeš tam jít s námi?“

„To by se nehodilo. Pozvali přece hlavně tebe.“

„Škoda. Chtěla bych tě mít s sebou.“

„Neboj se. S Hankou se ti u nich bude líbit.“

„A už půjdeme? Nemůžu se dočkat.“

Vyšli před srub a Hanka s chutí vdechla vůni okolních lesů. Prostý srub uprostřed přírody jí přirostl k srdci rychleji, než čekala.

„Kdyby se něco dělo, určitě se mi ozvi,“ požádala přítele a usmála se. Neuměla se na něj zlobit. Také Vron pootočil hlavu, aby se jí mohl podívat do očí. Nedokázala z jeho výrazu vyčíst, co si myslí, ale oči se mu příliš leskly a příliš často mrkal.

„Hlavně ať si Terezka jednorožce užije. Klidně u nich zůstaňte tak dlouho, jak budete chtít.“ Na Vronově obličeji se zračil úsměv, ale smutné vrásky z tváře nevymazal.

Hanka neměla z odchodu dobrý pocit. Proč se je přítel snaží dostat pryč co nejdřív a na co nejdelší dobu? Jaký má důvod? Zatnula zuby, aby se s ním místo loučení nepohádala, a kývla na holčičku. Pak otevřela bránu k jednorožcům. Obě Vronovi zamávaly na rozloučenou a přesunuly se na louku Hančiny čtyřnohé rodiny.

Terežčina volba

Sotva pohaslo okno brány, zasáhlo do jejich myslí mnohohlasé uvítání stáda, které bylo mile překvapeno jejich nenadálým příchodem. Téměř okamžitě přiklusali R'íhan, L'gala a P'ujibo. Terezka spontánně běžela mladého jednorožce obejmout. Její čtyřnohý kamarád sdílel její radost a nechal se opakovaně hladit malou ručkou, která ho nedávno zachránila před vyhoštěním ze stáda.

„Chceš vidět, jak to u nás vypadá?“ navrhl jí P'ujibo a Terezka nadšeně souhlasila. Ani se neohlédla a důvěřivě následovala bílého čtyřnohého kamaráda do lesa. Zajímalo ji úplně všechno a jednorožec ochotně odpovídal na záplavu zvědavých otázek a seznamoval ji se všemi zvláštnostmi zdejšího hvozdu.

„Neboj se, on ji ohlídá,“ uklidňoval Hanku R'íhan, když vyprovázela holčičku starostlivým pohledem. „U nás jí žádné nebezpečí nehrozí.“

„Já vím, tohle je jen podvědomý reflex. Navíc mi vrtá hlavou, proč nás Vron poslal ke stádu už teď před prázdninami. Něco se děje, a já netuším co.“

„Možná si dělá starosti kvůli té malé,“ hádal R'íhan.

„Kvůli Terezce? Z jakého důvodu? Všechno se přece srovnalo. Adoptoval ji, začala mluvit, je nadaná...”

„Její nadání je vskutku mimořádné,“ pokýval hlavou jednorozec.

„V tom máš pravdu. Od chvíle, co přetrhla pouto mezi Lídou a P’ujibem, vlastně kouzlí, kudy chodí. Předtím se mi nezdálo, že by uměla svůj sedmý smysl tak přirozeně využívat.“

„Ano. Během té neobyčejné magické události našla nejen svou řeč, ale i sama sebe.“

„Souhlasím. Ale proč by to mělo Vrona trápit?“

„Pravděpodobně se bojí, že mu ji vezmou.“

„Ty myslíš, že by mohli?“ podívala se Hanka zamýšleně na svého čtyřnohého otce.

Představa, že by někdo přišel a chtěl odvést Terezku pryč, se jí vůbec nezamlouvala. Vybavila si, jak Vron holčičce neustále zakazuje užívání magie. Možná by rád vzbudil dojem, že není nadanější než ostatní děti. A mohli by mu ji ochránci odebrat, přestože už se uskutečnila adopce? Asi by se měla zeptat Rafana, co všechno zákon umožňuje.

„Netrap se ničím, co ještě nepřišlo,“ vlídně ji napomenula L’gala, „nikdy předem nevíš, jakou cestu ti život nabídne. A mnohdy ani není jasné, zda dobré věci skončí dobře a zlé špatně. Osud je bludiště cest a leckdy nedohlédneš ani na první křižovatku. Kdo dokáže předpovědět, co bude pro holčičku dobré a co ne?“

„Máš pravdu,“ rozhodla se Hanka zahnat znepokojivé myšlenky.

Následující dva dny si Hanka i Terezka užívaly naplno. Bylo přívětivé slunečné počasí, Hanka učila Terezku plavat v jezírku, vyrazily dokonce i k potoku hledat drahé kameny. Terezka se pod vedením P’ujiba sešla s několika mláďaty jednorozců a vydržela si s nimi celé hodiny hrát. Vykouzčila jim hejno barevných motýlů, které nebylo snadné dohonit

a kteří při nejmenším doteku mizeli. Pak se společně soustředili na hledání nerozkvetlých poupat květin a nutili je vykvést. Večer se unavená holčička i se svou panenkou stulila k Hance a v měkké trávě obě klidně spaly až do rána.

Ve čtvrtek za nimi k jezírku přišel R'íhan a požádal je, aby ho obě doprovodily. Dovedl je na místo, kde se pokojně popásali S'faidea, strážkyně hranic a léčitelka, a naslouchající K'lumonideotis, strážce života a času. Hanka je viděla ráda a byla zvědavá, o co půjde.

Při jejich příchodu oba jednorožci zvedli hlavy a popošli o pár kroků k nim. Promluvili přímo k Terezce.

„Děkujeme ti, dívko, za záchranu mladého P'ujiba. Dlužíme ti velkou laskavost a naše rada se usnesla, že je vhodné, abychom ti nabídli život uprostřed našeho stáda. Ochráníme tě, dáme ti vzdělání a v okamžiku plnoletosti se staneš plnohodnotným členem stáda. Co na to říkáš? Chceš být jedním z nás?“

Terezce se rozzářily oči jako diamanty a Hanka nepochybovala, že dívka v příští vteřině nadšeně přikývne. Nabídka jednorožců byla opravdu nečekaná. Tak nečekaná, že byl překvapen dokonce i sám R'íhan, jak vycítila. Vzpomněla si, jak složité byly dohady kolem toho, zda budou, nebo nebudou adoptovat ji, a naprosto nechápala, jak je možné, že Terezce nabízejí adopci hned při její první návštěvě. Že by i jim imponovalo mimořádné dívčino nadání? Nebo jen chtějí vyrovnat onu zmiňovanou laskavost? Něco podobného ale nemohou udělat bez Vronova souhlasu. Zachytila Terezčin pohled a nadechovala se k vysvětlení, že to nebude tak jednoduché. Holčička ji ale předešla a promluvila sama.

„Ano. Mohli bychom tu s tátou bydlet. Líbí se mi u vás.“

„Zřejmě jsi naši nabídku nepochopila úplně přesně,“ vlídně podotkla S'faidea, „u stáda bys bydlela jen ty a Hanka. Nikdo jiný.“

„Táta ne?“

„Tvoji rodiče zemřeli.“

„Vron je můj táta! A bez něj tu bydlet nebudu,“ prohlásila nekompromisně Tereзка.

„Dobrá. Nutit tě nemůžeme. Ale raději si naši nabídku ještě promysli. Byla bys tu v bezpečí. Naučila by ses úžasné věci. Měli bychom tě rádi.“

„To byste museli mít rádi taky tátu,“ sdělila strážkyni bez obalu holčička. Hanka měla co dělat, aby se nezasmála nahlas, jak to mrně bez mrknutí oka odkoplo nabídku nejváženějších jednorožců.

K'lumonideotis se ale na Hanku obrátil důvěrným kontaktem, který slyšela jen ona.

„Tohle dítě je upřímné a čisté. Pro nás není jeho odpověď urážkou, H'anaríjo. Jen jsme zarmoucení jeho osudem, pokud odmítne,“ vysvětloval jemně a Hanka najednou cítila jednorožcův opravdový, hluboký smutek. Jak vyčetla z jeho pootevřené mysli, kterou jí předestřel, v radě hlasoval pro přijetí holčičky do stáda a upřímně toužil pomoci jí stejně, jako ona pomohla jednorožcům. To vše se nyní dívce po-

koušel objasnit ve svých myšlenkách. Hanku jeho vstřícnost zarazila. Obvykle starého mudrce ani nenapadlo, že by se měl zdržovat rozhovorem právě s ní. Proč najednou taková změna? Jako by chtěl vyzdvihnout důležitost osudového okamžiku.

Než si stihla promyslet odpověď, pokračoval: „Málokdo může tu malou naučit, jak zacházet s magií, kterou používá. My bychom to dokázali. Promluv s ní o tom tak, aby náš záměr pochopila. Ať ještě zváží svou odpověď. Než odtud odejdete, rádi přijmeme změnu jejího rozhodnutí. Jakmile ale opustí území jednorožců, cesta ke stádu se pro ni uzavře. Naše hlasování nebylo jednotné a příště už určitě nezískáme dostatek hlasů, aby jí bylo dovoleno žít u stáda.“

„A kdo by ji učil? R'íhan?“

„Učil bych ji já a musela by se mnou žít v Posvátném háji.“

„Ona by nebydlela v naší rodině?“ ujišťovala se nedůvěřivě Hanka.

„Ne. Jejím domovem by byl Posvátný háj. Ale mohla by u vás občas strávit pár hodin.“

„A mohl by ji navštěvovat i Vron?“

„Ne, to v žádném případě.“

„Už by ji nikdy nesměl vidět?“ zarazilo Hanku jednorožcovo vyjádření.

„Dokud ta malá nepřekročí práh dospělosti, tak ne.“

„Jenže on ji adoptoval. Nyní je oficiálně jejím otcem.“

„Pokud ji má rád, jistě by naši podmínku přijal.“

Jednorožec vycítil dívčin vnitřní nesouhlas. Hanka byla otřesená představou, že by chtěl někdo Terezku odloučit od světa, vzít jí všechny její dětské radosti, a ještě prohlašovat, že je to pro její dobro. Oč byli jednorožci lepší než její skuteční rodiče, kteří holčičku drželi někde ve sklepní místnosti?

„Možná i její opravdoví rodiče chtěli tu malou ochránit před krutým osudem,“ odpověděl K'lumonideotis na její myšlenky.

„Ochránit? A před čím?“

„Svět nemá rád mimořádně nadané jedince. Jsou pro své okolí příliš nebezpeční.“

„Nesmysl!“ nesouhlasila Hanka se starým moudrým jednorožcem. „Vron z Terezky vychová slušného a odpovědného člověka!“

„Všechno nezáleží vždy jen na výchově. Co když mu okolnosti neumožní, aby ji dobře vychoval?“

„Jaké okolnosti?“

„Co já vím. Dokud nenastaly, nelze předvídat, kam tu malou dovede cesta osudu.“

„Tak proč si myslíš, že je potřeba Terezku chránit? Vždyť je jen obyčejná malá holka.“

„Moje zkušenost mi říká, že se svým nadáním se nevyhne nepříznivým zvratům osudu. Poradíte si s těmi, kdo budou požadovat její smrt?“

„Kdo by asi tak mohl požadovat smrt dítěte?“

„Nevšedně nadaného dítěte!“

„No dobře. Kdo by měl zájem na smrti neobyčejně nadaného dítěte?“

„Především draci.“

„Cože???“

„Nebude-li jedním z jednorožců, už nikdy nedostane k dispozici magii stáda, která by ji zachránila, až se bude bránit a použije náročné kouzlo. Pak se před ní otevrou jen dvě možnosti: ztráta čisté mysli, nebo smrt. Přemýšlej o tom, H'anaríjo, než začneš s dívenkou o našem návrhu hovořit. Jsme její šance, jak si zachovat čistou mysl a naučit se zacházet s velkým darem magie. Ale musí se rozhodnout co nejdřív. Dokud je její mysl jasná a čistá.“

„Ale Vron říkal,“ vzpomněla si Hanka na den, kdy její přítel vyprávěl o svém prvním setkání s Terezkou, „že má na svědomí život svého skutečného otce. Přesto je pořád čistá?“

„Sama dobře víš, že zoufalé činy na záchranu sama sebe, svých milovaných a svého domova nikoho neposkvrní. Na ty má každý jedinec právo.“

„Budu přemýšlet o jejím sedmém smyslu a promluvím s ní,“ slíbila Hanka K'lumonideotisovi.

„Pověz jí, že změna jejího názoru by jednorožce určitě potěšila.“

„Jistě. Nezapomenu ani na jediné slovo z našeho rozhovoru.“

Když se Hanka rozhlédla, zjistila, že R'íhan s Terezkou i S'faidea už odešli. Ještě jednou se otočila ke K'lumonideotisovi. „Děkuji za odpovědi, které jsem dostala na své otázky,“ rozloučila se s ním s obřadnou zdvořilostí, „bylo mi ctí rozmlouvat s nejmoudřejším mezi moudrými.“

Starý jednorožec nepatrně kývl hlavou, aby naznačil spokojenost s tím, že naslouchala jeho radám, a vzápětí i on odkrácel vykouzlenou bránou pryč.

Hanka zůstala sama se svými myšlenkami. Momentálně v nich měla pěkný zmatek. Z postoje jednorožců vyplynulo hned několik zásadních věcí. Terezčino nadání je příliš velké a bude ji dříve nebo později ohrožovat na životě. Někdo ji musí chránit, než vyroste a naučí se ovládat svou magii. Nevhodné použití síly ji může dovést na práh smrti. A nejen to. Strach z jejího nadání nejspíš některé jedince dožene k tomu, aby se ji pokusili odstranit, dokud je malá a nedovede se náležitě bránit. Sice nechápala, proč by na její smrti měli mít zájem především draci, ale zkušený jednorožec určitě věděl, o čem mluví. A je tu otázka, jak se ke všemu postaví sami ochránci. Budou důvěřovat Vronovi natolik,

aby mu holčičku nechali na vychování? A dokáže vůbec její přítel Terezku uhlídat, aby neprovedla kouzlo, které by ji zabilo, nebo jak říkají jednorožci, zbavilo čisté mysli? Co vlastně K'lumonideotis myslel tou čistou myslí? Jak by se mohlo dítě pošpinit kouzlem?

Hanka se pomalu vydala směrem k R'íhanovu domovu. Otec už na ni čekal. Pověřil P'ujiba, aby se zatím o holčičku postaral, a sám byl připraven s Hankou probrat vzniklou situaci. Dlouho diskutovali o tom, co je pro tu malou vhodnéjší. R'íhan se přikláněl k variantě, aby přijala ochranu stáda. Hance se ale zdálo, že by tím Terezka přišla o šanci na normální život. Důvěřovala Vronovi, že chce pro holčičku to nejlepší.

„Ale vždyť on sám tě poslal s Terezkou k nám,“ namítl jednorožec, „pravděpodobně doufal, že jí něco podobného nabídneme.“

Hanka se pokusila Vrona kontaktovat pomocí dračí komunikace. Nebyl však dostupný. Jako naschvál – právě teď! Buď spojení přímo odmítal, nebo se něco stalo. Zkusila se zeptat Rafana.

„V Santareně je všechno v pořádku. Zachariáš nic neříkal a o Vronovi nevím. Od neděle jsem ho neviděl,“ podivil se Hančinu dotazu kamarád. „Mám se skočit podívat do vašeho srubu?“ nabídl, když vycítil Hančinu starost.

„Buď tak hodný.“

Asi po čtvrt hodině jí Rafan odpověděl: „U sebe doma není. Odhaduji, že už několik dní. Jestli chceš, nechám mu na stole vzkaz, aby se ti ozval, až se vrátí.“

„Dobrý nápad,“ poděkovala kamarádovi Hanka.

Tím, že si nemohla promluvit s Vronem, se její dilema jen prohlubovalo. Co má Terezce doporučit? Několik příštích dnů by mohlo mít obrovský dopad na její budoucnost. Varování jednorožců není radno brát na lehkou váhu.

„Máš přece dost času,“ snažil se Hance ulehčit rozhodování R'íhan. „Klidně přemýšlej, jak dlouho potřebuješ. Až si všechno uspořádáš ve své vlastní mysli, budeš připravena i na rozmluvu se svou malou sestřičkou. Není kam spěchat. Najdi, co ti radí rozum a tvé srdce. Uveď svou duši do souladu a pověz té malé, co si o naší nabídce myslíš. Nezapomeň ale, že to bude Terezka, kdo bude mít poslední slovo. Ona sama se musí rozhodnout. Ani ty, ani my ji nemůžeme nutit k něčemu, co její mysl odmítá.“

„Ona sama z toho ještě přece nemá rozum.“

„Možná. Ale i tak bude rozhodovat o svém osudu právě ona. Každý má právo na svůj názor i na své chyby. Takový je život.“

„Copak dokáže posoudit, co je pro ni dobré?“ namítla Hanka.

Skoro se zdálo, že se R'íhan zasmál: „Co svět světem stojí, stále se opakuje to samé. Děti nedůvěřují radám svých rodičů a moudrých starců. Každý chce sám projít lesem svých chyb a omylů až k bránám zkušenosti. I Terezka má právo na tuhle cestu. Ty jí poskytneš informace a ona si vybere podle svého nejlepšího vědomí.“

„Něco na tom bude,“ připustila s úsměvem Hanka, „i já často ignoruju dobré rady svých přátel.“

„No vidíš. Pověz té malé vše, co víš a co cítíš, ale nenuť ji k něčemu, co není připravena přijmout. Z výčitek a trpkosti žádné dobro nevzejde. Ona sama se rozhodne a jen ona sama ponese důsledky své volby. Tvoje cesta životem nepatří a ani nebude patřit k jednoduchým. Avšak její může být mnohem těžší než ta tvoje. Nadání je dar i prokletí.“

„Ale i ona má přece nárok hrát si a radovat se jako jiné děti.“

„Je jiná než ostatní děti, jejich hry ji brzo přestanou bavit. Bojím se, že vždycky bude svým způsobem osamělá. Smíř se s tím, H'anaríjo, ani ty neovlivníš neovlivnitelné.“

„Mám ji ráda. Nechci, aby se trápila.“

„Ani my nechceme, aby se trápila,“ přitakal R’íhan, „proto jí nabízíme život u našeho stáda. Měli bychom ji rádi a unikla by mnoha problémům.“

„Možná,“ připustila s povzdechem Hanka. „Musím o tom ještě chvíli v klidu přemýšlet.“

Následujícího dne Hanka vyhledávala samotu. O Terezku bylo dobře postaráno, takže mohla nerušeně uvažovat nad vším, co bylo řečeno, a hlavně nad tím, co by se mohlo přihodit v budoucnu. Postupně se dopracovala k názoru, že by měla Tereзка nabídku jednorožců přijmout. I když nemohla kontaktovat Vrona, věřila, že ho zná natolik, aby odhadla jeho postoj. Dospěla k přesvědčení, že je Vron záměrně poslal k jednorožcům dřív, než otevřel dokument s pečeti ochránců. A při loučení vypadal, jako by už holčičku neměl nikdy vidět. Možná tušil, že mu ji chtějí vzít. Po přečtení příkazu by se Tereзка už k jednorožcům zřejmě nikdy nepodívala. Hanka si byla téměř jistá, že jsou její úvahy správné.

V sobotu si šla společně s Terezkou zaplavat. Když se příjemně unavené sušily na břehu, holčička posmutněla: „Už bych se chtěla vrátit domů.“

„Což o to, domů se vypravit můžeme. Ale počítej s tím, že tam Vron nebude,“ odpověděla Hanka.

„Jak to víš?“

„Už několikrát jsem zkoušela se s ním spojit, ale nedaří se mi to. Asi je někde daleko nebo mimo můj dosah.“

„Copak ty s ním umíš mluvit na dálku?“

„Umím.“

„Taky to chci umět.“

„Až se naučíš pořádně ovládat magii, zvládneš spoustu zajímavých věcí,“ nechtělo se Hance složitě vysvětlovat, že dračí komunikace není mezi lidmi obvyklá.

„A jak se to dělá?“

„Každý používá jiný způsob. Můžu ti ukázat, jak to dělám já. Ale nesměla by ses polekat, až ti vstoupím do mysli.“

„A proč bych se měla polekat?“ nechápala holčička.

„Tak zavři oči a dávej pozor,“ usmála se Hanka a zaměřila se dračí komunikací na Terezčinu mysl. Dívčin krystal byl hodně do rezava a poněkud barevně neustálený. Miho-taly se v něm odlesky od oranžové po zemitě hnědou. Upro-střed krystalu se náhle rozzářily dychtivé dětské oči.

„Tak co, moje malá sestřičko, slyšíš mě?“ zeptala se Hanka v myšlenkách.

„To je krása, moc se mi líbí takhle mluvit,“ odpověděla holčička stejnou cestou.

Ještě si vyměnily několik myšlenkových vzkazů a potom Hanka dračí komunikaci ukončila. Terezka byla chvíli zti-cha, ale najednou se posadila a zamračila se.

„Mně to nejde. Poradíš mi?“

„Víš, jsem trochu spřízněná s drakem,“ musela nakonec Hanka s pravdou ven, „takže ovládám i některé dračí dovednosti. A tohle je jedna z nich.“

„Co se musí udělat, aby se člověk spříznil s drakem?“

„No dobře,“ vzdychla Hanka, „udělej si pohodlí. Povím ti příběh o jedné malé holčičce, která si několik let myslela, že je úplně obyčejný sirotek.“

„Budeš vyprávět o sobě?“ okamžitě se zorientovala Te-rezka.

„Ano.“

„Tak už povídej,“ dožadovala se netrpělivě.

Když Hanka skončila, holčička jen smutně vzdychla: „Tak-že já dračí věci umět nebudu. Jsem jenom obyčejný člověk.“

„Vůbec nejsi obyčejný člověk,“ zavrtěla Hanka hlavou, „jinak by ti jednorožci nenabídli, abys patřila do našeho stáda.“

„Jenže nechtějí, aby tu se mnou bydlel Vron,“ dotčeně našpulila pusu.

„Něco hodně podobného se ti může stát i mezi lidmi. Třeba ochránci usoudí, že Vron není pro nadanou holčičku jako vychovatel vhodný. Třeba tě odvedou do nějaké speciální školy pro geniální děti. Co uděláš potom?“

„Uteču zpátky k Vronovi.“

„A když návrat nebude možný?“

Terezčina pusa se nakrabatila a zdálo se, že začne plakat.

„Podle mě bys měla zůstat mezi jednorožci. Mají tě rádi.“

Vzdorovitý pohled signalizoval, že Hančina slova rozhodně nepadla na úrodnou půdu.

„Já chci domů. Za Vronem!“ dožadovala se skoro plačtivě.

„Jakmile odejdeme, budou to jednorožci vnímat jako tvé odmítnutí. Už tě nikdy mezi sebe nepřijmou,“ pokoušela se Hanka holčičce objasnit důsledek jejího rozhodnutí.

„Tak ať! Chci za tátou!“

„P’ujibo bude smutný,“ vytáhla Hanka nejvyšší trumf.

Terezka se na okamžik zarazila a vzápětí se rozplakala naplno.

„Když mně se... po tátovi... hrozně stýská,“ vypravila ze sebe mezi vzlyky a stulila se v Hančině náruči.

Na břehu jezírka se objevil jednorožec a zamířil pomalu k nim.

„Neplač, moje malá přítelkyně,“ pronesl konejšivě P’ujibo, „dokud bude tvoje srdce plné lásky tak jako dnes, jednorožci budou na tvé straně. Vždycky mezi nimi budeš mít nejméně jednoho věrného přítele.“

Terezka přestala vzlykat a pokusila se o úsměv.

„Vysaď ji na mě,“ požádal Hanku P’ujibo, „vezmu ji ještě naposledy na naše nejkrásnější a nejkouzelnější místa.“

Hanka zadumaně hleděla, jak její čtyřnohý bratr odnáší Terezku směrem k lesu. Nyní bylo jasné, že se dívka

v žádném případě Vronovy společnosti dobrovolně nevzdá.

Hanka se opět pokusila o kontakt se svým přítelem, ale nijak ji nepřekvapilo, že ani tentokrát neuspěla. Nedá se nic dělat. Bude se muset s Terezkou vrátit a zjistit, co se doma stalo. Byla rozhodnutá svou malou sestřičku bránit před každým, kdo by jí chtěl nějak komplikovat život. Třeba i před samotnými ochránci!

Zatímco v ní doutnaly nezkrocené emoce, vzala do dlaní jeden z nalezených kamenů a vymodelovala na něm reliéf Terezčina obličeje. Cítila, jak do kamene proudí její nejistota smíšená s láskou a touhou poskytnout milovanému dítěti radost ze života. Práce ji uklidňovala a mírnila rozbouřené city. Při souznění s kamenem jako by se všechny rozporuplné myšlenky spojily a konečně se prolnuly do vzájemné rovnováhy.

Až najde Vrona, přesvědčí ho, aby se jí svěřil se svými obavami. Je třeba najít pro Terezku cestu, na které by byla aspoň trochu šťastná. Pokud oba spojí své síly, určité nějaké řešení vymyslí.

Naposledy se dotkla kamene, když se objevil R'íhan a před ní se zhmotnilo jídlo.

„Už je pozdě, měla bys něco sníst,“ připomněl jí vlídně.

Mírně se naklonil nad právě dokončený kamenný reliéf. „Pozoruhodná práce, H'anaríjo, necháš nám ho jako upomínku na tu malou?“

„Opravdu se ti líbí?“ potěšilo Hanku.

„Je vskutku mimořádný. Buď si jistá, že si ho k nám přijdou prohlédnout všichni členové stáda.“

„Co teď dělá Terezka?“

„Můj syn si chce užít její společnosti co nejdéle. Ale určitě ji večer přivede, nemusíš mít obavy.“

„Ráno ji odvedu zpátky domů.“

„Kéž vás provází přízeň osudu,“ R'íhan stále upřeně hleděl na vytvarovaný kámen.

Terezka se z výletu vrátila spokojená a usměvavá. Přinesla si spoustu zážitků a nevěděla, o čem vyprávět dřív. Před spaním Hance líčila, jak s P'ujibem naslouchali zpěvu dryád, jak se napili u pramene, kde kdysi Hanka se Svátou tvarovali skálu, aby byl přístup k vodě vhodný pro všechny žíznivé, a kdyby jí únava nezamkla víčka, povídala by snad až do rána. I tuhle poslední noc strávily obě dívky v měkkém loži z voňavé trávy a zdály se jim příjemné sny. Možná je seslal R'íhan, možná vznikly jen díky harmonii místa, kde obě spaly. Ani jedna z nich netušila, že je to poslední bezstarostná noc, která jim byla dopřána.

Dračí útok

Ráno se rozloučily a Hančinou bránou prošly do známých míst u Vronova srubu.
„Vroneee! Už jsme doma!“ zahalekala Terezka a chtěla se rozběhnout k roubené stavbě.

V poslední chvíli ji Hanka chytila za šaty a zadržela.

„Počkej, něco se mi tu nezdá. Neslyšíš?“

„Ne. Nic neslyším.“

„No právě!“

„Nezpívají ptáci...“ došlo Terezce, a než Hanka stihla cokoliv podniknout, zapojila svůj sedmý smysl do zkoumání okolí.

„Přestaň používat magii,“ napomenula ji Hanka, když si vzpomněla na varování, že stádo už holčičce nebude pomáhat, pokud použije víc magie, než má k dispozici ze svých zdrojů.

Vtom Hanku téměř ohlušil řev: „To je ona! Je tady! Zabijte ji!!!“

Nejdřív se podívala, že se holčička vůbec nepolekala. Během dalšího úderu srdce jí však došlo, že se jednalo o dračí komunikaci určenou všem drakům v doslechu.

Vzápětí nad nimi zakroužil stín a dračí oheň smetl Vronův srub.

Terezka bez váhání sáhla po magii a vyslala na obrovského letícího tvora kouzlo, které Hanka nepoznala. Dračí řev napověděl, že zasáhlo svůj cíl a útočníka zranilo.

„Co děláš? Okamžitě přestaň používat magii,“ nařídila holčičce a táhla ji ke skále, kde byla větší šance se krýt před útokem dalšího draka. Právě nalétával přímo k nim. Razance útoku byla děsivá. Hanka zaštitila sebe i Terezku, přesto je olízla horká vlna. Drak naštěstí namířil vedle – do míst, kde ještě před chvílí stály. Les kolem nich začínal hořet.

„Nečaruj! Rozumíš, co ti říkám?!“ zatřepala Hanka Terezkou a znovu ji odtáhla o kousek dál. Urychleně posílila obrannou vrstvu, protože nyní nalétávali dva draci najednou. Nebýt kouzla dračího mostu, kterým byly obě dívky zaštitěné, zbyl by z nich jen černý škvarek. Draci plnou silou zaútočili na místo, kde holčička naposledy sáhla po své magii.

Hanka usoudila, že nemá šanci se na jedné straně bránit drakům a na druhé straně hlídat svoji malou společnici, aby nekouzčila. Musí co nejrychleji utéct. Ale co jestli je draci podle brány vystopují? Měly by utéct někam, kde neohroží přátele a kam je tihle divocí útočníci nedokážou pronásledovat.

Otevřela bránu do Dubovníku a protáhla holčičku s sebou.

„Poběž rychle,“ vlekla ji přes tržiště zaplněné lidmi až k pobřeží. Tam vykouzčila bránu do Pasteku. Opět se rozběhla a táhla Terezku do nejužší uličky, kterou tu znala, a další bránu otevřela do Poluty.

Obě sotva popadaly dech. Přestaly utíkat a pokračovaly jen rychlou chůzí. Hanka si nebyla jistá, kolik bran za sebou zvládne otevřít. Sice měla chuť se přemístit zpátky k jedno-rožcům, ale v případě, že by draci neztratili její stopu, mohlo

by dojít ke střetu dvou ras, které se ani za běžných okolností neměly moc rády. Nechtěla domyslet, k čemu by mezi nimi mohlo dojít. Ne! Jednorožce z toho musí vynechat! Dvěma magickými kamínky doplnila svou magii a uvažovala, jestli je bezpečné přemístit se do Santareny k Zachariášovi. Pro jistotu zvolila okliku přes vesnici, kde dřív bydlela Svátova rodina, a jako poslední zastávku vybrala jezero u dračího hrobu. Snad aspoň tady budou na chvíli v bezpečí.

Ve studené vodě se s Terezkou trochu opláchly a Hanka magicky odstranila nejhorší skvrny a pach spáleniny, kterým nasákly jejich šaty.

Vzduch se zavlnil a Tereзка vmžiku sáhla po magii a vyslala kouzlo dřív, než jí v tom mohla Hanka zabránit. Přilétající drak záupěl a zakolísal.

„Co to děláš?!“ smýkla Hanka Terezkou a prudce ji strčila do vody. Vzápětí ji ale musela vylovit, protože překvapená holčička ztratila rovnováhu a zapadla pod hladinu. „Tenhle na nás neútočil!“

Mezitím drak trochu nejistě přistál na břehu.

„Já si hned myslel, že bych tě tu mohl najít. Další malér, co? Pověz mi, co se děje?“ zavrčel a neúspěšně se pokusil složit své poraněné křídlo Plam.

„No, to bych taky moc ráda věděla,“ odsekla stejným tónem.

„Proč jste na mě útočily?“

Hanka se zlostně podívala na holčičku, která celá mokrá drkotala zuby, možná ze zimy, možná ze šoku, a pohled na ni přetavil vztek na lítost.

„Nezlob se na ni. Musela si myslet, že patříš k těm, co se nás pokusili zabít. Kouzlí tak snadno a rychle, že ji ani nestihnu zarazit. Co ti vlastně provedla, Plame?“

Drak ukázal křídlo, kde měl jednu přeraženou kost a kůže kolem vypadala jako napadená agresivní plísní.

„To je Plam? Tvůj dračí bratr?“ přestala se holčička trást a zvědavě pohlédla na černého draka.

„Přesně tak. Povedlo se ti zranit mého nejlepšího kamaráda.“

„Ukaž mi to,“ požádala holčička hrozivého tvora bez nejmenší známky strachu.

Plam k ní sklonil své bolavé křídlo.

„Promiň,“ řekla Terezka a položila své dlaně na zraněné místo. Hanka jen zalapala po dechu, když viděla, jak se poškození rychle zhojilo. Jenže vzápětí se dívenka zhroutila v bezvědomí na zem.

„A sakra,“ sklonila se Hanka nad sestřičkou a začala jí předávat všechny zbytky své energie, co měla ještě k dispozici.

„Tohle už tu jednou bylo,“ ušklíbl se Plam a přispěl i svou zásobou magie.

Holčička zamrkala a usmála se. „Jsem unavená,“ řekla, když jí Hanka pomohla se posadit.

„Pořád ti opakuji, abys nekouznila. Nic podobného nám podruhé radši nedělej,“ vzdychla dívka a pohládila Terezčiny vlásky.

Plam protáhl své vyléčené křídlo a opatrně vyzkoušel, jestli funguje. Usoudil, že je vše, jak má být, a spokojeně zafuněl. Pohodlně se uvelebil v těsné blízkosti obou dívek. Nějakou dobu vedle sebe jen mlčky odpočívali. Všichni tři potřebovali nabrat sílu.

„To by mě zajímalo, proč nás draci tak zničehonic napadli,“ podívala se Hanka na svého dračího bratra.

„Mně se neptej, sestřičko, já s nimi nebyl,“ odpověděl zamyšleně. „Ale na té malé je něco zvláštního. Budeš se mi smát, když řeknu, že se jí bojím?“

„Nebudu se ti smát, její nadání je záhadou i pro mě. Zranit draka pomocí magie umí jen ti nejlepší a nejzkušenější

kouzelníci. Naprosto nechápu, jak se to mohlo povést malému dítěti.“

„Její magie je nezvykle nasměrovaná, nevšimla sis?“

„Jo. Taková zemitá...“

„Nepoužil bych přímo tohle označení. Já ji vnímám spíš jako magii, která věci mění zevnitř ven, zatímco náš sedmý smysl ovlivňuje nejdřív vnější strukturu prostoru a teprve potom se dostává do hloubky.“

„No, v každém případě asi máme problém.“

„Můžu být nějak nápomocný?“

„Možná ano. Potřebuji si promluvit s Vronem. Dokážeš ho zavolat?“

Drak chvíli mlčel a hleděl kamsi přes jezero. Potom zavrtěl hlavou.

„Není v dosahu, nemohu se s ním propojit. Buď je magicky zastíněný, nebo mrtvý.“

„Až ho najdu, vlastnoručně ho uškrtním. Kdyby mi včas naznačil, co Terezce hrozí... Snad něco zjistím u Zachariáše. Jestli ani on neví, co s ním je, tak už nikdo.“

„Předpokládáš, že vás trpaslík dokáže ochránit?“

„Nepodceňuj ho. Sice vypadá jako hoteliér, ale dříme v něm velký bojovník.“

„No, pokud mu důvěřuješ, jdi za ním. Nemám ti zatím pohlídat tu malou?“

V té chvíli z Terezky spadla únava jak ze stromu přežralé jablko a oběma rukama se Hanky chytla kolem krku.

„Vid' že mě tu nenecháš?“ nedala jí šanci přemýšlet o tom, že by ji mohla být jen na chvíli svěřit do drakovy péče.

„Díky za nabídku, ale zdá se, že vyrazíme k Zachariášovi společně,“ pokrčila rameny Hanka a věnovala černému drakovi láskyplný úsměv.

„Až najdeš Vrona, dej mi vědět,“ foukl drak jemně do jejích neučesaných vlasů a rozběhl se k odletu.

„Zachariáš nám pomůže?“ zeptala se Terezka ještě předtím, než se přichystaly na přesun do Santareny.

„Doufám, že ano,“ vzdychla Hanka a vytáhla poslední zbytky magie ze svých kamínků, aby zvládla bezpečné otevření brány do Kouzelných zahrad.

Na místě, kde jindy vládl klid, bylo dnes neobvykle živo. V zahradách se pohybovalo víc lidí, než očekávala.

„No vida, tak už je tu máme,“ prohlásil robustní člověk, svírající v ruce ochráncovskou hůl moci. „Tím je všechno vyřešeno.“

Hanka se rozhlédla. Z budovy vyběhl Zachariáš, jako-by náhodou odstrčil ochránce a spěchal k nim. Za ním se ve vchodu objevil Rafan. Rychle zapátrala po přítomnosti Vrona. Nebyl tu.

Zachariáš popadl Terezku do náruče a obdařil ji vřelým úsměvem: „Tak co, ty můj malej kvítečku z divokých strání, jak se máš? Moc rád tě vidím.“ Holčička se k němu důvěřivě a radostně přitiskla.

Pro Hanku měl ale trpaslík úplně jiný úsměv. Naskýtala se otázka, jestli se vůbec o úsměv jednalo. Jeho oči říkaly: Ženská jedna hloupá, horší okamžik pro návrat sis opravdu vybrat nemohla.

Řád bdělého Sekurita

„Co že se stalo?!!!“ Velmistřův tón vibroval překvapením a vztekem.
„Lukáš Pé tajně opustil území řádu. Na dvoře jsme našli jen jeho odhozený medailon. Zatím nevíme, jak to dokázal. Poslední blokaci magie prodělal teprve před měsícem. Nemělo by být v jeho silách překonat všechny tři bariéry. Já vážně netuším...“ nešťastně a ustrašeně vysvětloval strážný, zatímco mladší kolega vedle něj usilovně pozoroval špičky svých bot.

„Copak nikdo necítil vibrace překonávaných bariér?“

„Ne, pane. Nikdo nic necítil ani se nespustil žádný poplach.“

„U snídaně ještě byl?“

„Ano. Viděl jsem ho tam.“

„Chybí nějaký kůň nebo tažné zvíře?“

„Nechybí. Všechno jsme zkontrolovali. Musel utéct pěšky.“

„Hory kolem jsou neschůdné a záludné. Daleko se dostat nemohl. Máte dvacet čtyři hodin na to, abyste ho chytili vlastními silami a dovedli zpět. Pokud uspějete, budu hodnotit vaši nedbalost ve službě pouze jako nedostatečnou

bdělost. Jestli ale budu muset svolat komando, aby ho chytilo, budete oba souzeni za přečin proti řádu.“

Staršímu muži se na čele zaperlil pot.

„Koukejte tuhle svoji šanci nezapackat. Okamžitě ho chyťte a přiveďte zpátky. A chci ho pokud možno živého! Bude za svůj čin demonstrativně pykat před očima ostatních. Všichni služebníci řádu si musí uvědomit, kde je jejich místo a že podobné akce jsou naprosto nemyslitelné. Tak na co ještě čekáte? Nevyjádřil jsem se snad dost jasně?!“

Muži zvedli ruku k řádovému pozdravu a vypadli z místnosti velmistra rychleji než vyplašená lasice.

„To je malér, to je malér,“ cedil mezi zuby starší ze strážných, když utíkali ke zbrojnici, aby si vyzvedli vybavení potřebné do nebezpečného terénu hor.

„Jak ho tam venku dokážeme najít? Zvlášť když odhodil medailon...“ ztěžka dýchal jeho mladší kolega, který se evidentně nedokázal ubránit návalu paniky.

„Mám výcvik se sokolem. Snad nám jednoho ptáka s sebou půjčí.“

„Fakt si myslíš, že uspějeme?“

„Musíme, protože jinak skončíme mezi nimi.“ Strážný mávl směrem k davu, který se po obědě pomalu rozcházel, aby se někde v okolí zapojil do manuální práce.

Všichni ti lidé v jednoduchých bavlněných oděvech působili na první pohled dojmem klidu a vyrovnanosti. Většina z nich tu prožila celý život a nikdy ani po ničem jiném netoužila. Tiše plnili své povinnosti a odevzdaně docházeli do chrámu na pravidelné kontroly spojené s blokací magie. Horší pořízení bylo s těmi, které sem dopravili představitelé řádu zvenčí. Ti bývali vzpurní a často museli být zavíráni do antimagických klecí zabudovaných v blízkosti jídelny, kde měli služebníci řádu provinilce pěkně na očích.

Na jedince, kteří tu nevyrostli, bylo potřeba dávat dobrý pozor. Odmítali nošení medailonku, který červeným leskem odhalil i sebemenší zásoby magie, a velice často se pokoušeli o útěk. Obvykle ale pohořeli hned na první ochranné bariéře a vykoledovali si trest. Po každém útěku následoval měsíc pobytu v kleci a obden procedura na blokaci magie. Pokud přežili pokus o útěk i následný trest, bylo jim dovoleno opět se zařadit mezi poslušné. Opakovaně už se obvykle o útěk nepokoušeli. Jen tři nezvladatelní to v posledních letech zkusili podruhé. Dva se vůbec nedostali přes bariéry a byli odsouzeni k trvalé ztrátě magie. Jeden si po exekuci sáhl na život, druhý byl absolutně apatický a do roka umřel. Tomu třetímu se opravdu podařilo dostat ven, ale raději se při potyčce nechal zabít, než by se vzdal bojovníkům řádu.

Právě proto byl útěk Lukáše Pé tak nečekaný a nepochopitelný. Zprv se jednalo o dvanáctiletého kluka a zadruhé se tu narodil. Patřil sice mezi divočejší a zvědavější, než byli jeho vrstevníci, ale proč se najednou rozhodl utéct? A jak dokázal překonat všechny tři bariéry? Řád bdělého Sekurita se všude chlubil, že se přes jeho důmyslné ochrany nedostanou ani nejlepši kouzelníci. Jak si tedy s bariérami poradil malý, nevzdělaný kluk? A čeho chce útekem dosáhnout? Přece musí vědět, že se před bojovníky řádu a vidajlámou neschová nikde na světě.

„Ty, Adalberte, mám vzít žahavé pískomety?“ zeptal se staršího kolegy mladý muž, jemuž při pohledu na sbírku zbraní pookřálo sebevědomí.

„A k čemu prosím tě? Na, vezmi si raději omračovací bleskovku,“ hodil po něm starší kolega těžkou hůl. „A taky najdi nějakou slušnou kuši a omračující střely. Přece víš, že ho máme dostat živého.“

„Už jsi, Adalberte, někoho zabil?“

„Jen jednou a neúmyslně. Zmrskal jsem nepoučitelného zlodějského hajzlíka tak, že za tři dny umřel. Jinak ne. Víš, Máčku, já nejsem a asi nikdy nebudu bojovník. Nemám ambice být něco víc než strážnej.“

„Neříkej mi Máčku, už nejsem malej kluk.“

„Nedělej si iluze, mladej. Dokud se nezačneš chovat jako drsnej chlap, té přezdívký se nezbavíš. Pro všechny seš a asi ještě dlouho budeš Máček, co by za makový pečivo prodal vlastní mámu,“ uchechtl se starší strážný. „Tak co, máš všechno? Můžeme vyrazit?“

Po chvílce oba stáli u brány, která umožňovala jediný průchod mezi venkovním světem a řádem. Brána byla součástí staré pevnosti a střežili ji ti nejspolehlivější ze spolehlivých. Adalbert měl na rameni připoutaného sokola s čepičkou. Když prošli poslední kontrolou, kde si úředník pořídil pečlivý soupis veškerého nafasovaného vybavení, zamířili úzkou pěšinou do hor. Hlavní přístup do pevnosti řádu vedl širokým kaňonem. Ten byl ale pod stálým dohledem a žádný rozumný uprchlík by bez jízdního zvířete veřejnou cestu nepoužil. Určitě se tudy nevydal ani Lukáš. Budou muset šplhat a kontrolovat nepříjemně členitý terén kolem nekonečně se vlekoucích hranic střežených pozemků.

Horská cestička se po několika minutách šplhání vytratila a dál už se oba muži drželi jen linie vnější řádové bariéry. Nejdřív hledali místo, kudy Lukáš pronikl ven. Odtud se ho pokusí vystopovat, případně vyšplhat nad úroveň terénu, aby dokázali sledovat let pátracího sokola. Do tmy zbývalo několik hodin. Doufali, že aspoň odhalí směr, kudy se kluk vydal. Měli s sebou i magické brýle do tmy, aby zbytečně neztráceli čas ani v noci. Na tom, jak dnešní akci zvládnou, závisí jejich budoucí život. Za každou cenu potřebují uprchlíka chytit. Jinak by se Máčkovy sny o tom,

jak se jednou stane slavným bojovníkem řádu, mohly velice rychle rozplynout.

Adalbert nasadil ostré tempo a jeho mladší kolega za ním s funěním poklusával. Nespouštěli oči z terénu kolem sebe, aby náhodou nepřehlédli stopu. Kluk sice mohl skákat po kamenech, ale zase tolik placáků tu nebylo. A v travnatém úseku došlap zahladit nelze.

Dvakrát za sebou narazili na pěšinku, ale po krátkém ohledání zjistili, že ji vydupala zvěř. Teprve třetí stopa je uspokojila. Dokonce bylo na první pohled jasné, jak se mladík dostal přes třetí bariéru. Tato ochranná magická vrstva měla kromě poplachového signálu v sobě i magii, která odpuzovala vše živé a to, co se nedalo odradit, při bezprostředním kontaktu na hodně dlouhou dobu omráčila. Vrstva byla vysoká něco málo přes tři metry, aby příliš nenarušovala pohyb ptáků a hmyzu. Nyní před oběma strážnými ležela asi pětimetrová tyč, kousek dál se rýsovala pomačkaná tráva a na jednom kameni ulpělo cosi jako zaschlá krev.

„Co myslíš, že se tu stalo?“ nakrčil čelo Máček.

„No,“ podrbl se Adalbert na bradě, „ten kluk někde ukradl tyč, zřejmě si ji na druhé straně zapřel...“

„...nebo mu ji někdo podržel...“ skočil mu do řeči mladší kolega.

„...vyšplhal na ni a spolu s ní se skácel přes bariéru, aniž se tělem dotkl horního okraje.“

„A proč se nespustil poplach?“

„Bariéra signalizuje narušení, jen když jde o kontakt s živým organismem. U neživých předmětů reaguje až na opakovaný pohyb v jednom místě. Jinak by poplach spustila každá navátá větvička nebo trs trávy.“

„A co říkáš na tohle? Je to krev?“

„Vypadá to tak. Kluk se asi při dopadu zranil o hranu kamene. Zřejmě nic vážného. Krve je poměrně málo.“

Bez dalšího zdržování se pustili po stopě. Chlapec se místy snažil své pronásledovatele zmást změnou směru a přesunem po skalnatých místech, ale když se strážní pozorně rozhlédli, bylo nad slunce jasnější, že jediná schůdná cesta vede horským sedlem. Nemělo logiku, aby se uprchlík motal v blízkosti pozemků řádu. A přes nepřístupné zubaté horské vrcholy by se vydal jen blázen nebo kamzík.

„Pokud se spolehneme na náš odhad a vydáme se přímo k sedlu, mohli bychom se během noci dostat až k němu. Ve svahu pak vypustíme sokola, aby nám ho našel,“ uvažoval nahlas Adalbert.

„Ale co když se pleteme a on k sedlu nezamíří?“

„Potom budeme po zbytek svého života nosit vodu nebo kydát hnůj.“

„To já nechci.“

„Ani já ne. Ale jinej nápad, jak ho chytit do dvaceti čtyř hodin, nemám. Ty snad jo?“

„Ne.“

„Vsadíme tedy na moji kartu a nadběhneme mu,“ ušklíbil se Adalbert na Máčka a zamířil po kamenité planině nejblíže cestou k sedlu. Mladší kolega ho s povzdechem následoval. Šlapali ostrým tempem až do tmy a dopřáli si jen několikaminutovou pauzu na krátké občerstvení. Adalbert vylovil z brašny noční brýle a vytrvale pochodovali celou noc. Čím stoupali výš, tím méně bylo kolem nich keřů a trávy. Únava se jim zakusovala do svalů na nohou a ani sokol nebyl na rameni strážného spokojený.

Když začalo svítat, měli horizont sedla téměř na dosah. Máčkovi se zdálo, že není dál než deset minut ostré chůze, ale Adalbert vrtěl hlavou.

„Nenech se zmást optickým klamem. Museli bychom šplhat ještě nejmíň hodinu, abychom dohlédli na druhou stranu hor.“

„Neodpočineme si?“ prosebně pohlédl na kolegu mladík.

„Dobrá. Na chvilku se posaď. Já zatím vypustím sokola. Třeba něco zmerčí.“

Po chvíli se muž se sokolem vrátil. Ani nebylo třeba se ptát, zda uspěl. Jeho zasmušilý výraz mluvil sám za sebe. Odhad, kudy se uprchlík pustí, se ukázal jako mylný. Velmistr je rozhodně nepochválí.

Mlčky seděli na kamenité stráni a ani nádherné barvy vycházejícího slunce jim nedokázaly pozvednout morálku. Mohli doufat jen v jediné – že bude jejich nadřízený shovívavý.

„Co myslíš? V jaké náladě bude velmistr, až se vrátíme?“

„V té nejhorší, jakou si umíš představit.“

„Ach jo. Už pomalu ani nepamatuju, kdy se naposledy usmál. Od chvíle, co onemocněl vidajláma, je lepší se mu klidit z cesty.“

„Tahle taktika nám dnes bohužel neprojde. Jsme nahananý.“

„Třeba by nám nový vidajláma mohl udělit milost, až ten starej protivnej dědek zaklepe bačkorama.“

Adalbert nevěřicně pohlédl na kolegu: „Copak ty nevíš, kdo se má stát novým vidajládou?“

„Anita?“

„Přesně! A já osobně budu radši celej život tahat vodu, než bych žádal o milost právě u ní.“

„No, je trochu upovídáná...“

„Talentem dvakrát neoplývá, ale vyřídilku by mohla rozdávat. Lituju velmistra, až se s ní bude muset dohadovat. I když na druhou stranu, on ji možná srovná do latě. Párkrát na ni zařve a vsadím boty, že si Anita netroufne ani otevřít zobák.“

„Proč si vidajláma nevybral do učení někoho šikovnějšího?“

„Žádný výrazný zkrocený talent se už řadu let neobjevil. Neměl z čeho vybírat. Po smrti Slavomíra byla Anita jeho jedinou šancí, jak pro řád vychovat kněze. Nikdo jiný by ho nahradit nedokázal.“

„No, Lukáš Pé talent určitě mít musí, když se mu podařilo dostat přes bariéry.“

„Jenže o nezkrocené talenty naši páni nestojej. Kdyby se ten fracek choval vůči řádu loajálně, měl by před sebou skvělou kariéru. Jenže útekem pohřbil nejen svou budoucnost, ale bohužel i tu naši. S chutí bych ho teď přišpendlil nožem k dobytčí ohradě. Čert nám ho byl dlužen!“

„Život je nespravedlivej,“ souhlasil Máček, „proč máme tahat žhavý kaštany z ohně právě my dva?“

„Jó, hochu, osud je mrcha. Rozdá ti karty a ty s nima musíš hrát, ať už chceš, nebo ne. A jestli jsi chlap, musíš hrát, jak nejlíp umíš. Možná si někdy v budoucnu lízneš eso a život se na tebe zase usměje. Ale dneska se připrav na prohru.“

„Chceš říct, že je čas se vrátit a oznámit velmistrovi, že jsme neuspěli?“

„Přesně tak, mladej, přesně tak. Chlap musí umět přijmout úspěch i neúspěch.“

Adalbert se zvedl a kývl na mladíka. Zvolna začali sestupovat k úpatí skalního masivu.

„Ještě pustím sokola, aby si chytil nějakého hlodavce,“ sundal strážný ptákovi čepičku a vyhodil ho do vzduchu.

„A neuleť ti? Jak ho vlastně ovládáš?“

„Jsem na něj psychicky napojený,“ promnul Adalbert v prstech sokolovo pírkó. „Rozumí jednoduchým pokynům jako: najdi živého tvora, najdi vodu, můžeš lovit, schovej se, a poslechni mě, když ho vyzvu k návratu.“

„Taky bych s ním chtěl umět mluvit,“ vzdychl tiše Máček a toužebně se zadíval na kroužícího dravce. Vzápětí musel

sklopit oči k zemi, protože se dostali na úzkou pěšinu, která se klikatila v drolícím se svahu mezi trnitými plazivými keříky. O kousek dál se ježilo husté křoví, kterému bylo potřeba se obloukem vyhnout.

Najednou zazněl ostrý sokolí skřek a vzápětí další.

„Co se děje?“ zeptal se Máček, když viděl, jak se jeho kolega zarazil.

„Nějaké nebezpečí, nějaké veliké nebezpečí.“

„Kde?“

„Jestli mu dobře rozumím, tak někde nahoře u sedla.“

„Máme jít zase zpátky? To snad...“ další slova uvázla Máčkovi v hrdle, protože se nad jejich hlavami objevila obrovitá silueta.

Mohutný drak vykroužil oblouk a zamířil přímo k nim. Nezdálo se ale, že by chtěl přibrzdit a přistát. Místo toho natočil křídla a při průletu vychrlil záplavu ohně do křovin vedle nich. Po vyprahlých dřevinách se divoce rozběhly plameny.

„On nás chce zabít,“ vykřikl polekaně Máček a namířil holí přímo na draka. Ještě se otočil a hrozilo, že svůj útok zopakuje. Mladík neváhal ani vteřinu a vypálil proti útočícímu tvorovi plnou dávku omračující energie. Vůbec nevnímal, že na něj starší kolega křičí a ukazuje na něco za jeho zády. Hned po první dávce vypálil v panice další omračující kouzlo, které se ve vzduchu nějak podivně zformovalo a zasáhlo draka naprosto nečekanou silou. Máček měl co dělat, aby uhnul padajícímu dračímu tělu. Zasažený ještě se zřítil do kamenitého svahu. Náraz těla uvolnil obrovskou lavinu šutrů.

Zatímco Máček útočil na zeleného draka, Adalbert spatřil, jak ze zapáleného křoví vyběhl hledaný Lukáš a šaty na něm doslova hořely. Kluk si toho ale nevšímal a natáhl dlaně proti drakovi přesně ve chvíli, kdy podruhé nalétl,

aby chlapce sežehnul ohnivým dechem. Lukášovo kouzlo se spojilo s kouzlem omračující hole a draka nadobro zneškodnilo. Adalbert přiskočil, aby na chlapci uhasil hořící šaty. Vzápětí ho strhl do strany, aby neskončili pod dračím tělem a lavinou kamení.

Máček fascinovaně zíral na mohutného ještěra, který nejevil známky života. Potom se v doznívajícím návalu strachu otočil k Adalbertovi. Útočnou hůl svíral, jako by ho páčila v dlani. Z toho, co uviděl, příliš moudrý nebyl. Jeho starší kolega držel v náruči dvanáctiletého kluka, který měl těžké popáleniny a trásl se jako list ve větru. Na první pohled bylo jasné, že je v šoku a chvílemi ztrácí vědomí.

„Osud nám opravdu rozdal divný karty,“ procedil starší muž mezi zuby a zraněného chlapce opatrně položil na zem. Pomalu vstal a šel zkontrolovat zeleného draka zblízka.

„Je mrtvý,“ konstatoval při pohledu na zakalené oči. Pro jistotu přidržel dlaň před čumákem, ale neucítil ani závan dechu.

„Něco mi říká, že ani za tohle nás velmistr nepochválí,“ zachraptěl Máček, jak měl ještě napětím stažené hlasivky.

„Jo. Pěkně jsme si zavařili,“ vzdychl Adalbert a vrátil se zpět ke zraněnému chlapci, který čas od času tiše zasténal.

„Jak ho dostaneme zpátky?“

„My dva těžko. Poslal jsem k tvrzi sokola, aby přivedl pomoc.“

„To se teda načekáme,“ přimhouřil oči Máček a zahleděl se přes planinu směrem k pevnosti.

„Myslím, že ne,“ zamumlal Adalbert.

Vzápětí se poblíž otevřela brána, ze které vystoupil sám velmistr. Ohlédl se po zraněném chlapci, ale nejdřív spěchal k tělu zeleného draka.

„Zatraceně! Snad jste ho nezabili?!“ zeptal se ostře a jeho výraz nevěstil nic dobrého.

Máček si olízl rty, ale nedokázal ze sebe vypravit jediné slovo. Všechno musel vylíčit jeho starší kolega.

Velmistr zaťal zuby a sklonil se nad Lukášem. Zlověstně pohlédl na oba strážné: „Já teď vezmu kluka zpět. Vy dva co nejrychleji zařídíte, aby dračí tělo úplně zmizelo pod kamením. Hluboko pod kamením! A až budete hotovi, vraťte se do řádu. Všem oznámíte, že jste Lukáše našli. Nic víc! Jestli vám z pusy unikne jediné slovo o konfliktu s drakem, přijdete o jazyk, magii a pravou ruku. Je vám doufám jasné, že ani v nejmenším nežertuji...“

Oba strážní se zmohli jen na vyděšené přikývnutí. Velmistr je nechal na místě a byl si jistý, že ani nepípnu. Tres-

tat je nemělo smysl. I tak se klepali strachy jako dva vyplašení králíci. Budou mu za velkorysost vděční do konce života a jejich loajalita by se někdy mohla hodit.

Bránou se přenesl do malé soukromé zahrady a zamířil do dveří, kde si lékař povídal s vidajlámou. Kněz ležel na lůžku a záchvěvy života se z jeho tváře vytrácely jako rozfoukané chmýří pampelišky. Přesto stočil oči k příchozímu a jeho pohled se náhle vyjasnil.

„Tak co, měl jsem pravdu?“ zachraptěl spokojeně, když uviděl, že velmistr přináší chlapcovo tělo.

„Ach příteli, nemůžeš ten odchod do zapomnění ještě na chvíli odložit? Zrovna teď bych tě tu potřeboval jako sůl.“

„Byl jsem starý už v době, kdy tě k nám přivedli jako chlapce. Dá se říct, že jsem sloužil řádu déle, než se sluší.“ Umírající stařec přivřel oči, jako by odpočíval po těžké námaze, znovu se však vzchopil a zeptal se: „Co s ním uděláš?“

Velmistr pohlédl na popáleného chlapce a jeho pohled ztvrdl.

„Zavřu ho do klece a postarám se, aby umřel, aniž by s někým promluvil.“

„Možná by se dal zkrotit,“ namítl stařec.

„Pochybuju. Je příliš silný a neovladatelný. Byl zraněný, a přesto zabil draka. Dokázal před námi utajit míru svého nadání. Dokonce ani medailon ho neprozradil. Ne. Nikdo z nás by ho nedokázal kontrolovat. Musí zemřít. A já se postarám, aby umíral pěkně pomalu a všem pro výstrahu.“

„Není to zbytečně kruté?“

„Možná. Ale ostatní se z jeho smrti poučí a my si na pár let ušetříme problémy s utíkajícími nespokojenci.“

„Jenže tu má rodiče.“

„Mají smůlu. Jestli se mu pokusí pomoci, skončí v kleci spolu s ním.“

